

O pólunoči.

Na odru pesnik mirno spava,
Nevzdravno spava bleđi mož;
V živiljenji nič, sedaj obdava
Obilo ga dehtečih rož.

Strastnó srcé mu več ne bije,
Presèhnel v njem je božji vir;
Pokoj mu zdaj z obraza sije,
Zagrinja ga nebeški mir.

In skozi okno luna seva,
Množina zvezdic se blestí,
V grmovji slavec tožno peva ...
Z zvonika pólunoč doní.

Teló mrlíča zdaj vstrepeče,
Oči enkrat še se odpró;
Srcé utriplje mu goreče,
Iz njega pesmi divne vró.

Nijedna v njem ne smé ostati,
Nijedna pesem v grób ne smé,
Nikdar ne more mirovati,
Izgíniti nikdar z zemljé ...

Poslušaj čudno to šumenje,
Vetrič lehák takó pihljá;
Ljubezni slušaj hrepenenje
In zadnje vzdihljaje srcá ...

In vse je tiho; zopet spava,
Pokriva večni ga pokoj;
Na nebu bleđa luna plava,
Blestí se zvezd nešteti rój.

Radinski.

Poljub.

Oj, dàj mi, dàj, gorák poljub,
Ti zláto, krasno dete moje!
Ne veš, ne znaš, kakó mi ljub
Dokaz je ta ljubezni tvoje!

Ko primem rahlo te ob pas
In hrepenèč pritisnem k sebi;
Ko gledam v nežni ti obraz,
V okó prekrasno gledam tebi:

Tedaj vskipéva srce to
Od nepopísne mi radósti,
A naju ustna se vjemó
V poljuba dolzega gorkósti!

In ta poljub, sladák ko méd,
Ljubezen mojo povišuje,
In dušo mi s telesom vréd
S slastjó nebeško prošinjuje!

Oj, dàj mi, dàj, poljub gorák,
Ti zláto, krasno dete moje!
Naj potrdilo bo in znak
Ljubezni neminljive tvoje!

Janko Leban.

